akademia bajki kaszubskiej

Czyta: **Paweł Huelle**

oprac. Grzegorz J. Schramke ***Jak diôbéł mòst bùdowôł***

Kòle Reduńsczégò Jezora mieszkôł rôz môłi gbùrk, co miôł mało zemi. Na jezorze béł òstrów, a na tim òstrowie kawał dobri zemi. Ten gbùrk wiedno rozmiszlôł nad tim, jakbë na ten òstròw mòst wëbùdowac, ale to jezoro bëło tam ògromno głãbòczé. Jak òn tam tak rôz chòdzył i szachã tã głãbiã mierził i tak rozmiszlôł, tak nalôzł sã kòle niegò diôbeł i rzekł:

– Cëż të tu robisz?

A chłop mù pòwiôdô, że òn tu chce mòst wëbùdowac.

– Të gò nigdë nie wëbùdëjesz – diôbeł rzekł – ale jô bë ce gò wëbùdowôł, czej bë të chcôł.

Ten chłop nie widzôł, że to béł diôbeł i òn rzekł:

– Czej jô gò nie wëbùdëjã, të tëgò téż nie wëbùdëjesz.

A diôbeł rzekł:

– Jo, jô gò wëbùdëjã.

– A wieleż të bë chcôł miec, czej bë të gò tak wëbùdowôł, żebë jô pò nim mógł wòzã jezdzëc.

– Za niżódné pieniãdze jô nie robiã, bò jô jem diôbeł, jô móm pieniãdzy sóm dosc, ale zapisz mie swòjã dëszã, tej jô ten mòst webùdëjã, jinaczi nié.

A gbùr rzekł:

– Ale chto wié, wiele lat të bë gò bùdowôł?

A że to béł wieczór, tej diôbeł rzekł:

– Nigle renkò kùr zaspiéwô, mòst bãdze pòstawiony.

Chłop sã na to zgòdzył, zastawił diôbłu dëszã i pòdpisôł cyrograf swòją krwią. Terô diôbeł sã wzął do robòtë, zaczął kamienie zwlakac i w jezoro żgac, le to trzeszczało. Jesz bëło długò do pòrénkù, a mòst béł nôwiãcy zrobiony, le jesz jednégò kamienia bëło za mało. Terô chłop sã przelãkł i biegôł drawò dodóm zbùdzëc kùrë, co na wiszniach sedzałë, zaczął w rãce klaskac i spiewac jak kùr: „Kùkùrikù! Kùkùrikù! Kùr sã doczuł i mëslół, że to béł pòrénk i zaspiéwôł, a diôbeł z kamieniã ju béł nad jezorã, ale jak òn kùra czuł, tej òn mùszôł pùscëc kam, a chłopù òddac cyrograf.

Chłop sobie mòst sóm dobùdowôł i òstrów zaczął òbsewac.